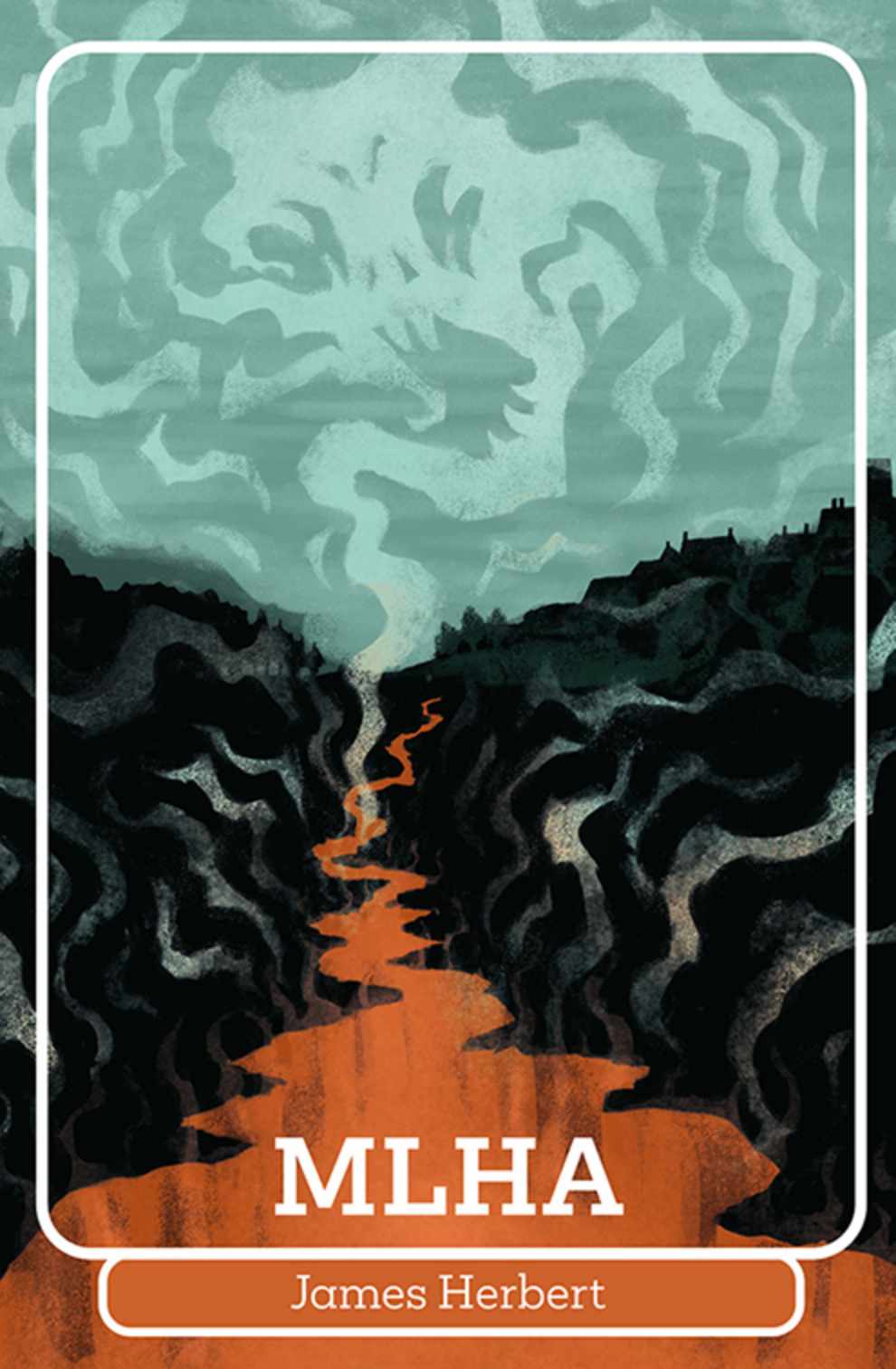

A stylized, abstract landscape illustration. The top half features a swirling, marbled pattern in shades of teal and light green. Below this, a dark, jagged silhouette of a town or castle sits on a hill. A bright orange river winds its way down a dark, textured slope towards the bottom of the frame. The entire scene is enclosed within a white rounded rectangular border.

MLHA

James Herbert

THE FOG

Copyright © 1975 by James Herbert

All rights reserved

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šimová, 2026

Cover © Adéla Korbelařová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7398-5 (pdf)

MLHA

James Herbert

přeložila Martina Šimová

FOLIOS

PŘEDMLUVA

Mlha mi nadělala spoustu nepřátel, ale naštěstí jsem díky ní získal i celou řadu přátel.

Román poprvé vyšel v roce 1975 (napsal jsem ho o rok dřív), kdy byly v módě hlavně špionážní a milostné příběhy. Ve Spojených státech zanechal nesmazatelnou stopu William Peter Blatty svým filmem *Vymítač ďábla* a všichni mluvili o zajímavém novém spisovateli jménem Stephen King. V Anglii mezitím způsobil rozruch nový typ hororu o zmutovaných krysách hemžících se po londýnském East Endu – příběh, jenž svým vyobrazením násilí a jeho důsledků pramálo dbal na konvenční umírněnost. Kniha šla čtenáři (doslova) po krku. *Krasy* byly mým prvním pokusem o román. *Mlha* byla tím druhým.

Obě knihy stály v dobrém i špatném slova smyslu na samém počátku nové vlny vysoce explicitních narativů – příběhů, které si málokdy braly servítky, pokud šlo o vyobrazení hrůz skýtaných realitou. Soudě z toho, jak rychle se daný žánr v literatuře i ve filmu začal těšit zájmu veřejnosti, naše společnost zmíněnou realitu až příliš dlouho potlačovala (zda se toto náhlé a nepochybně ozdravné zdvižení stavidel později změnilo v nezdravou fascinaci, je druhá otázka). Čtenářům a návštěvníkům kin už nestačilo, že je něco vyděsí – chtěli rovnou šok.

Je však *Mlha*, příběh o vraždění, šílenství a krveprolití, skutečně tak drsná, jak by se z její dlouhodobě nechvalné proslulosti dalo soudit? S ohledem na současné standardy rozhodně ne. A co v roce 1975, kdy román vyšel poprvé? I to je sporné.

Ramsey Campbell, dost možná jeden z nejuznávanějších spisovatelů hororového žánru, knihu nedávno posoudil následovně: „*Mlha* obsahuje pozoruhodně málo explicitního násilí, ačkoliv dvě scény jsou natolik nesnesitelně strašlivé, že prostupují celým románem. Herbert se soustředí především na vykreslení prostředí (občas komické) noční můry a ve většině knihy jde o vyvolání děsu spíš než o vyobrazení brutálního násilí.“ Tím chci říct – a tady jde o postřeh, nikoliv o obranu –, že u většiny domnělého kontroverzního extremismu je přání takřkajíc otcem myšlenky, ale v knize ho nenajdete. Na druhou stranu mě nepopíratelně těší, jaký mají výjevy v mém románu na čtenáře dopad.

I tak jsem u nového vydání odolával pokušení jistě pasáže přepsat, učesat, možná několika postavám dokonce dopřát více hloubky. Od doby, co kniha vyšla poprvé, jsem koneckonců napsal tucet dalších románů – měl jsem tudíž víc než dost praxe a za ta léta se nutně něco přiučil.

Ale neodchýlil bych se potom od originálu? Pro mě je *Mlha* upřímnou úvahou nad přechodnou atmosférou, která v hororovém žánru panovala v sedmdesátých letech – jistým způsobem šlo o návrat do padesátých let i do mnohem vzdálenější minulosti, čímž jsem (byť nevědomky) vzdal hold Wellsovi, Wyndhamovi a Knealovi – jejich dílům *Válka světů*, *Den trifidů* a *Quatermass* –, a zároveň pevně kráčel směrem k osmdesátým letům. Můj příběh k vrcholnému finále pohání čirá energie – vylepšování a cizelování by z něj mohlo vysát sílu. Myslím, že jakékoliv změny by z mé strany byly jen zbytečným požitkářstvím.

A kromě toho se mi monstrum, které jsem stvořil, líbí takové, jaké je.

James Herbert
Sussex 1988

1

Vesnice pomalu procitala z dřímoty a přicházela k životu. Dělo se to skutečně pozvolna, protože v oné části Wiltshiru se nikdy nic neodehrálo rychle – panovalo tu jakési bezčasí, které si vesničané pěstovali už odnepaměti. Nově příchozí se brzy přizpůsobili zdejšímu pokojnému rytmu, vítali bezpečí, které s sebou nesl. Neklidná mládež se nikdy nezdržela dlouho, vždycky ale vzpomínala na konejšivé ticho vesnice, často jí dokonce i chybělo. Nahodilý turista to místo objevil náhodou, vychutnával si jeho omšelé kouzlo, za pár minut se ovšem jeho malebnosti nabažil a pokračoval v cestě – už teď sice postrádal zdejší klid, zároveň se však trochu bál, že by se tu začal nudit.

Stejně jako posledních dvacet let otevřela Jessie svůj obchod s potravinami přesně v půl deváté ráno. Věděla, že její první zákaznice paní Thackeryová dorazí až ve tři čtvrtě, ale časné otvírání krámu byla zaběhlá rutina a nepřicházelo v úvahu, že by ji porušila. Dokonce i den po smrti svého manžela otevřela přesně v osm třicet a o dva dny později, když měl Tom

pohřeb, bylo zavřeno jen na hodinu, mezi desátou a jedenáctou. Jessie si vždycky ráda poklábosila s paní Thackeryovou, která do obchodu chodila každý den bez ohledu na to, zda potřebovala něco koupit. Po Tomově smrti byla pro Jessie obrovskou útěchou a nikdy k ní nezapomněla zaskočit na ranní šálek čaje. Ženy se společného klevetění nikdy nenabažily – jedno téma jim vydrželo dva týdny, a pokud ve vesnici někdo zemřel, pak klidně i tři.

Jessie mávla na pana Papwortha, který před svým řeznictvím na protější straně ulice právě zametal chodník. Pan Papworth byl milý člověk, zvláště od té doby, co ho opustila žena. Když po šesti letech manželství jednoho dne zkrátka a dobře odešla, ve vesnici tím způsobila hotový poprask. Stejně se k němu nikdy nehodila. Byla na něj moc mladá, moc nestálá, klidný život jí lezl na nervy. Přivezl si ji z dovolené v Bourne-mouthu a po všech těch letech, kdy si ve vesnici vysloužil pověst beznadějného starého mládence, ji ostatním představil jako svou nevěstu. Každému bylo od začátku jasné, že manželství nevydrží, nicméně to zkusil. To už každopádně patřilo minulosti. Do potravin přes ulici chodil čím dál častěji a celá vesnice věděla, že svatba je na spadnutí a řeznictví a obchod s potravinami se jednoho dne spojí ve společný rodinný podnik. Nebylo kam spěchat, stačilo dát věcem volný průběh.

Z rozjímání ji vytrhly dva dětské hlásky, které současně zvolaly:

„Dobré ráno, paní Bundocková!“

Sklopila pohled a usmála se na malého Freddyho Gravese a jeho ještě menší sestřičku Claru.

„Zdravím, vy dva. Do školy?“

„Jo,“ přitakal Freddy a natahoval krk, aby viděl sklenice sladkostí na polici za ní.

„A jak se máš ty, Claro?“ Jessie pětiletou holčičku, která teprve nedávno nastoupila do první třídy, obdařila zářivým úsměvem.

„Dobře, děkuju,“ přišla stydlivá odpověď.

„Překvapuje mě, že vás dneska vidím. Kapesné obvykle dostáváte v sobotu, ne?“

„Jo. Včera jsme ale tátovi vyleštili všechny boty, a tak nám dal něco navíc,“ vysvětlil Freddy s úsměvem od ucha k uchu. Jejich otec byl policista, který sloužil na stanici v sousedním městečku. Byl to odměřený, nicméně příjemný muž a své dvě děti miloval, přestože je vychovával přísně.

„Tak co si koupíte?“ zeptala se Jessie, která věděla, že nebudou mít moc peněz. „Radši si pospěšte, nebo vám ujede autobus.“

Clara ukázala na karamelky a Freddy souhlasně přikývl. „Tři pro každého, prosím,“ řekl.

„Karamelky jsou v pondělí levnější. Dneska za šest pencí dostanete čtyři.“

Děti se rozzářily, zatímco se Jessie natáhla pro sklenici a vylovila z ní sladkosti.

„Děkujeme,“ pípla Clara, tři karamelky si strčila do kapsy a čtvrtou začala rozbalovat. Freddy dal Jessie peníze, vzal si své čtyři cukrovinky a následoval sestřina příkladu.

„Tak se mějte!“ zavolala za nimi, když vyběhli z obchodu. Freddy držel Claru za ruku.

„Zdravíčko, Jessie.“ U dveří stál pošťák a opíral se o kolo.

„Ahoj, Tome. Máš pro mě něco?“

„Tohle ti přišlo letecky, asi to bude od tvýho kluka,“ odpověděl a vstoupil do obchodu. „Dneska bude zase krásně. Na obloze ani mráček.“ Předal jí obálku s modročerveným lemováním a neušlo mu, že jí po tváři přeběhl stín smutku. „V armádě už bude skoro rok, vid?“

Přikývla a prohlížela si známky na obálce.

„No, Jessie, dalo se to čekat. Takový mladý kluk. Ve vesnici jako ta naše přece nemohl zůstat zavřený celý život. Andy potřeboval vidět svět. Odjakživa chvíli neposeděl, vždycky měl něco za lubem. Počítám, že si to teď náramně užívá.“

Znovu přikývla a s povzdechem začala otvírat obálku.

„Ano, asi máš pravdu. Ale chybí mi. Byl to hodný kluk.“

Pošťák zavrtěl hlavou a pokrčil rameny.

„Tak zase zítra, Jessie. Musím běžet.“

„Jistě. Sbohem, Tome.“ Rozložila tenký modrý dopisní papír a dala se do čtení. Tvář jí roztáhl úsměv, když na ni zpoza řádků dýchla Andyho přirozená nespoutanost.

Najednou se jí zatočila hlava, klopýtla a vrazila do pultu. Rukou si zalétla k čelu, žaludek měla jako na vodě, což ji vyděsilo. Vtom zaslechla hluboký burácivý zvuk, který přicházel odněkud zdola, z míst pod jejím nohami. Podlaha se začala chvět, takže se znovu chytila pultu, sklenice rachotily v polících, padaly z nich plechovky. Burácení sílilo, bylo čím dál dunivější. Třeštila jí z něj hlava. Pustila dopis a přitiskla si dlaně na uši. Země se třásla. Ztratila rovnováhu, padla na kolena. Celý obchod byl v pohybu. Skleněné tabule ve velkých oknech popraskaly a vysypaly se. Police se zhroutily. Kolem se rozléhal ohlušující rámus. Jessie zaječela a klopýtla ke dveřím. Kdykoliv zkusila vstát, zemětřesení ji znovu srazilo na kolena. Plazila se k východu, bez sebe hrůzou, aby na ni dům nespádl. Celé její tělo se chvělo, občas byl třas natolik silný, až skoro ztrácela kontakt s podlahou.

Konečně dorazila ke dveřím a vyhlédla ven na silnici ubíhající vesnicí. Nemohla uvěřit svým očím.

Pošťák stojící uprostřed ulice se křečovitě držel svého kola. Vtom se mu u nohou zjevila obrovská prasklina – země se otevřela a on zničehonic zmizel. Trhlina se klikatila ulicí až k místu, kde jako zcepenělí stáli malí Freddy a Sara a drželi se za ruce, a pak dál, vstříc paní Thackeryové, která byla na cestě do Jessiina obchodu. Najednou to vypadalo, jako by někdo vesnici násilím roztrhl vejpůl. Země se otevřela jako obrovská zející ústa a silnice byla ta tam.

Jessie vrhla pohled přes ulici a tak tak spatřila vyděšenou tvář pana Papwortha těsně před tím, než řezníka i celou řadu domů a obchodů na jeho straně pohltila země.

2

John Holman unaveně přeřadil a projel zatačkou na úzké venkovské silnici. Na tváři mu rašilo strniště, oblečení měl stále vlhké od ranní rosy. Půlku noci se pokoušel spát ve křoví z dohledu vojenských hlídek, které nacvičovaly manévry v rozsáhlé, avšak odlehlé části Salisburské pláně. Oblast vlastnilo ministerstvo obrany a s nepovolanými osobami, pokud mu padly do spárů, se nemazalo. Na pozemek jste se nezatoulali omylem – o to se postaraly vysoké ploty a bezpočet varovných cedulí. Ploty ubíhaly celé kilometry po obvodu pozemku a to, co leželo za nimi, zastiňovala hustá clona stromů a lesního podrostu.

Holman znechuceně zavrtěl hlavou nad vším tím nebezpečím a nepohodlím, která musel snášet, aby zůstal v utajení, ačkoliv dělal pro tu samou vládu. Bylo vrcholem idiocie, že dvě zúčastněné instituce, ministerstvo obrany a ministerstvo životního prostředí, nemohly spolupracovat, ale naopak zadržovaly informace a měly se na pozoru před sebemenším vniknutím, jako by šlo o dvě různé země. Holmana zverboval nově založený úřad ministerstva životního prostředí – měl prošetřit všechno

od znečištěných řek po epidemie. Jeho útvar byl zvláštní v tom slova smyslu, že prakticky každé šetření prováděl tajně. Pokud u nějaké společnosti vyvstalo podezření, že nelegálně vypouští odpad, ať už do moře, řeky, či na skládku, ale úřady o tom nemohly najít důkaz pomocí běžných metod, kancelář vyslala na místo Holmana, aby zapátral o něco důkladněji.

Většinou pracoval sám a často v utajení, nejednou se dal najmout jako běžná námezdní síla, aby pronikl do fabriky a získal potřebné informace. Nemocnice, ústav pro duševně choré, dokonce i experimentální velkochov s volným výběhem pro zvířata – pracoval na mnoha různých místech a často i ve vládních institucích ve snaze dostat se ke zdroji domnělého profesního pochybení. Nejvíc ho frustrovalo, že s přestupky, které odhalil, se ne vždycky něco udělalo. Jakmile do toho vstoupila politika, vládní nebo podnikatelská, šance na to, že viníci budou čelit trestnímu stíhání, se rovnaly prakticky nule. Ve svých dvaatřiceti byl Holman stále dost mladý na to, aby ho zdánlivý nedostatek rozhodnosti na straně jeho nadřízených popudil, zvláště když on sám nemálo riskoval, aby vyčlenil jimi požadované důkazy.

Na druhou stranu si při sledování svých cílů často nebral servítky a nejednou závažně překročil zákon, což těch několik nadřízených, kteří o jeho činnosti věděli, poněkud znepokojovalo. V současnosti měl za úkol prověřit pozemek ve vlastnictví ministerstva obrany, který ministerstvo používalo pro vojenské účely a jež zaštiťoval zákon o ochraně utajovaných informací. Existovaly rozlehlé oblasti, z nichž většinu ministerstvo získalo za napoleonských válek a později za druhé světové války, využívané jako armádní cvičiště. Většina těchto pozemků se nacházela na jihu kvůli strachu z invaze. Holman věděl, že velká část té země leží ladem – oblasti s krásnou přírodou a bohatou ornou půdou se nechávaly na pospas zkáze. V dobách, kdy byla dobrá půda a otevřená prostranství stále vzácnější, nepřipadalo v úvahu, aby se tak cenná plocha důsledně nevyužila. Ministerstvo obrany si zuby nehty drželo

přes sedm set padesát tisíc akrů půdy určené k vojenskému výcviku a testování, zatímco Holmanovo ministerstvo požadovalo, aby se minimálně třicet tisíc ze zmíněných akrů vrátilo do užívání lidu. Nepochybně existovaly pádné důvody pro to, aby si ministerstvo obrany část této soukromé půdy podrželo, panovalo však podezření, že reálně potřebuje jen její zlomek.

Druhá strana se s ministerstvem pokusila jednat, ale jakékoliv dotazy tím směrem zachytila neproniknutelná bezpečnostní síť. A tak Holman dostal za úkol zjistit, kolik pozemků ministerstvo obrany vlastně využívá a zda je to opodstatněné. Zmíněné válčení mezi ministerstvy mu připadalo směšné, nicméně ho přijal jako nezměnitelný fakt.

Dva náročné dny se na Saliburské pláni vyhýbal hlídkám, pořizoval fotografie a shromažďoval informace o té mimořádně rozlehlé, zalesněné krajině. Kdyby ho chytili, mohlo to mít poměrně vážné následky, on však riziko znal, dokonce si ho i užíval. Jeho nadřízení to věděli, a tak hráli na tu strunu v jeho povaze, která kromě rizika toužila také po špetce nebezpečí, hazardu.

Projel zatáčkou a v dálce před sebou spatřil vesnici. Nejspíš šlo o jednu z těch malých, prakticky neznámých vísek rozestých po Pláni. Možná by si tam mohl dát snídani.

Jak se blížil, zničehonic si uvědomil, že autem cloumá zvláštní chvění. Vzápětí se ozvalo hluboké burácení a vozidlo se skutečně roztřásl. Než dosáhl hlavní ulice vedoucí napříč vesnicí, vidění měl rozostřené natolik, že musel zastavit. A to málo, co ještě viděl, bylo stěží pochopitelné.

Přímo před ním se zjevila obrovská trhlina, která se rozšiřovala a zároveň rychle ubíhala pořád dál, dokud v podobě rozeklané průrvy nedosáhla až k němu. Byl v šoku, takže jeho mozek sotva zaznamenal dvě děti, nějakou ženu a pak muže s kolem těsně předtím, než zmizeli v černé průrvě. Díra se dál zvětšovala a pohlcovala obchody po jeho levé straně. Země s ohlušujícím burácením pukala a rámus nakonec vyvrcholil explozí připomínající hřmění. Holman si vyděšeně uvědomil,

že praská i silnice pod autem. Otevřel dveře, ale bylo pozdě – vozidlo poskočilo vpřed a klouzalo do jámy. Dveře se s třísknutím zabouchly a uvěznily ho uvnitř.

Auto chvíli vězelo na místě, ale jak se díra rozšiřovala, znovu se pohnulo. Holmana zachvátila panika. Vykřikl hrůzou. Vůz se prudce naklonil a začal klouzat dolů, drhl však o hrubé stěny okolo sebe, takže nepřešel ve volný pád. Po několika příšerných vteřinách se vozidlo znovu zaklínilo a Holman zjistil, že je namáčkнутý na volant a zírá přímo do děsivé černé prázdnoty pod sebou. Tělo měl ztuhlé, mysl téměř ochromenou děsem. Pak jeho mozek pozvolna začal znovu fungovat. Nejspíš se nacházel na samém konci průrvy, v místech, kde byla nejúžší. Pokud by se rozšířila, auto by se zřítilo do temných hlubin. Zamžoural vzhůru k úrovni zemského povrchu, ale přes vířící prach nic neviděl.

Panika ho vybičovala k akci. Zběsile se odtlačil od volantu, jenže náhlý pohyb auto posunul o děsivého půlmetru níž. Přinutil se zůstat v klidu, přerývavě dýchal, uši mu naplňoval hluk padajícího zdiva, skla a kusů země. Pomalu se začal přesouvat na zadní sedadlo a tentokrát si počínal opatrněji. Strnul, když se auto znovu pohnulo, ale nyní to bylo jen o píd. Několik napjatých okamžiků zůstal na místě a pak pokračoval v přesunu na zadní sedadlo.

Tam se natočil tak, aby mohl stáhnout okénko. Viděl, že mezi vozidlem a stěnou trhliny zbývá právě dost místa na to, aby se jím protáhl. Otevřeným okénkem dovnitř padala sypká hlína a auto balancující doslova na ostrí nože ještě více zatěžovala.

Holman zapomněl na obezřetnost, protáhl se oknem a přimkl se k drolivé stěně složené z kamenů a hlíny. Čekal, že uslyší skřípění, až se auto konečně uvolní a sklouzne do hlubin pod ním. Celých pět minut zůstal na místě a s tváří přitisknutou k hlíně zoufale lnul ke zrádnému povrchu.

Potom se zvířený prach začal usazovat a on se ustrašeně rozhlédl kolem. Z rozečkané siluety nad svou hlavou vyvodil,

že trhlina má na délku přinejmenším pět set metrů. Její stěny teď působily celkem bytelně, ačkoliv do zdánlivě bezedné jámy pod ním i nadále co chvíli přšela jílovitá hlína. Nakoukl do ohromné temné propasti a otrásl se děsem. Jako by země odhalila své vnitřnosti: černota pod ním se zdála nekonečná.

Přišlo nepatrné zachvění. Rozbušilo se mu srdce, ruce i obličej zanořil do hlíny, čekal, že ze svého nejistého bidýlka každou chvíli spadne.

Náhly výkřik ho přiměl znovu otevřít oči. Zamžoural skrz rozvířený prach a na svažující se římse na opačné straně trhliny asi patnáct metrů od sebe spatřil drobnou postavičku. S hrůzou si uvědomil, že je to jedno z dětí, které předtím stály na ulici. Ta malá holčička. Po chlapci, jenž ji doprovázel, nebylo ani stopy. Děvčátko začalo úpěnlivě naříkat.

Holman věděl, že musí za ní, jinak dívka brzy sjede po nakloněné římse a zřítí se do propasti. Volal na ni, ale zjevně ho neslyšela. Rozhlížel se kolem sebe, přemýšlel, jak překoná trhlínu, aby se k ní dostal. Byla zhruba tři metry nad ním, asi deset metrů pod povrchem. Věděl, že pokud si dá pozor, vyšplhat k ní nebude zase tak obtížné – stěny byly samý hrbol a starý kořen. Nejdřív se ale musel dostat na druhou stranu, a to rychle.

Vtom ho napadlo něco dalšího. Co když se nad nimi ta trhlina zavře? Představa, že ho země rozdrtí jako obrovitý louskáček ořechů, ho vybičovala k činnosti.

Rozhodl se, že mu auto poslouží jako most. Dva kroky a bude na opačné straně. Bylo to nebezpečné, ale nic jiného mu nezbývalo. Nejistě se opřel chodidlem o střechu vozidla. Drželo na místě. Došlápl na něj celou vahou, přičemž se stále přidržoval stěny na své straně. Hladká střecha se svažovala dolů a on se děsil toho, že po ní sklouzne. Než o tom stihl začít dumat, dvěma dlouhými kroky překonal propast, skoro se přitom nutil k letu.

Druhý krok však auto zaseknuté mezi dvěma stěnami uvolnil. Nahnulo se dopředu a dolů a Holmana vzalo s sebou. Zoufale zašmátral po stěně, k níž se snažil dostat, a zjevně měl

víc štěstí než rozumu, protože se úspěšně zachytil suchého kořene. Ten s lupnutím praskl, ale tenké šlahouny ho udržely pohromadě a Holman se na něm bezděky zhoupł směrem ke stěně.

Dívka na zvuk padajícího auta vzhledla a vyvrískla, když uviděla muže visícího nad propastí. Přes okraj nakloněné římsy se do hlubin valily řeky zeminy, kterou rozrušila svými nožkami. Schovala si hlavu do dlaní a se vzlykáním volala ztraceného bratříčka.

Holman visel na stěně – od smrti ho dělily jen tenké úponky zetlelého dřeva. Chodidly hledal oporu v drolivé hlíně, jednou rukou se zachytil o pevný kámen. Podařilo se mu najít dobrý úchop a přesunout váhu z prasklého kořene. Zvedl nohy a šátral jimi, dokud nenašel stabilnější bod. Lapal po dechu, až měl plíce plné prašného vzduchu. Pohlédl k dívence.

„Neboj se,“ zakřičel na ni. „Nehýbej se a nic se ti nestane. Jdu pro tebe!“

Netušil, jestli ho slyšela, zato si byl jistý, že na té povážlivě nakloněné římse dlouho nevydrží. Opět ho popohnala představa toho, jak se nad ním puklá země znenadání zavírá. Píď za pídí se posouval vzhůru, zkoušel každý nový úchyt a oporu pro nohu a pozvolna se k dívce dostal na vzdálenost půldruhého metru. Konečně stál na poměrně bytelném skalnatém výběžku. Netušil, kolik času minulo, mohly to být hodiny, nejspíš však uplynulo jen pár minut. Pomyslel si, že brzy určitě dorazí pomoc, někdo se pokusí zjistit, jestli v té jámě neuvízli lidé. Hledal, kudy by se k dívce dostal.

Podél stěny, téměř z místa, kde nyní stál, až do hloubky půldruhého metru pod římsu s děvčátkem, ubíhala tenká trhlina. Pokud by se o ni zapřel nohama a rukama se držel skály nad sebou, snad by dokázal vyšplhat až k římse, natáhnout se přes ni ze strany a holčičku zachytit. Její drobné tělíčko se otřásalo vzlyky, nicméně nevzhledla.

Opatrně se sunul podél stěny a nespouštěl z dívky oči – byl připravený ji varovat, kdyby se začala hýbat. Jak se k ní blížil,

přestala vzlykat a podívala se na něj, drobný obličejík strnulý děsem. Proboha, jak asi vypadal, když se k ní takhle šinul? Po vši té hrůze, kterou si prožila, jí musel připadat strašlivý – byl celý obalený prachem, valil oči a neohrabaně se posouval čím dál tím blíž.

„Nic se neděje, neboj se,“ zavolal vlídně, nicméně naléhavě. „Pomůžu ti. Nehýbej se.“

Holčička se sunula pryč.

„Ne, ne, nehýbej se!“ zakřičel na ni, nemohl si pomoci.

Začala klouzat dolů. Uvědomila si, co jí hrozí, zaryla ručky do jemné zeminy a vyjekla.

Holman zariskoval a vyklonil se dopředu, doufal, že ho okraj římsy udrží. Jednou nohou i nadále zůstával v trhlíně, druhá visela ve vzduchoprázdnu, jednou rukou se držel skalní stěny, druhou vytrčil k dívce. Podařilo se mu ji popadnout za nataženou ručku a zabránit tomu, aby sjela ještě níž. Nožkama už visela přes okraj, klátila jimi ve vzduchu. Levačkou ve stěně nahmatal šterbinu a zarytě se jí držel – věděl, že jestli povolí, oba se zřítí do záhuby. Holčička teď vřestěla jako na lesy, ručkou však pevně svírala tu jeho, protože věděla, jaké nebezpečí číhá za ní.

Holman chvíli jen visel na místě, na nic jiného se nezmohl. Hleděl do její vyděšené tváře a držel ji, zatímco sebou zmítala. Šeptal jí, ať se nehýbe, řekl to laskavě, snažil se, aby se mu do hlasu nevkradla panika. Pomalu se uklidnila, celé její tělíčko zvadlo, jako by věděla, že nic horšího už se jí nemůže stát. Její dětská mysl se úplně vyprázdnila, aby ji ochránila. Začal ji tahat nahoru, prakticky nic nevážila, ale i tak to šlo ztuha, protože se neměl pořádně o co zapřít. Konečně byla celým tělem zpátky na římse, Holman si ji však pro jistotu stejně přitáhl k hrudi.

„Drž se mě, zlatíčko,“ řekl jí laskavě. „Chytni mě kolem krku a pevně se drž.“

Stáhl ji dolů, takže byla mezi ním a římsovou, a vybídl ji, ať mu omotá nohy kolem pasu. Otupěle poslechla, krátkýma nožkama se mu zaklesla o boky.

„Teď se jenom nepouštěj a všechno bude dobré,“ zašeptal a znovu vklouzl chodily do praskliny ubíhající podél stěny. Dívčino tělíčko ho vytlačovalo směrem ven. Paže i nohy mu vypětím úplně ztuhly, ale naštěstí měl mimořádnou výdrž.

Nakonec zcela vyčerpaný dosáhl onoho bytelnějšího skalnatého výběžku. Padl na kolena, dívku si dál tiskl k hrudi, ramena se mu zdvíhala námahou. Pomalu se otočil, s děvčetem v náručí se opřel o stěnu a dopřál svým bolavým končetinám odpočinek.

Jeho mozek několik minut registroval pouze blahodárnou úlevu, ale jak se mu vrátila síla a dech se trochu zklidnil, začal přemýšlet nad tím, co se to vlastně stalo.

Vzpomínal si, jak přijížděl do vesnice a potom... potom se silnice, samotná země, náhle otevřela. Puklina si nejprve jako klikatící se had razila cestu asfaltem a pak se ozval ten hluk – hluboké dunění, po němž následovalo burácení pukajícího kamene a neuvěřitelný pohled na to, jak se v zemi otvírá gigantická trhлина. Rozestoupila se, okraje průrvy se zhroutily směrem dovnitř, suť a hlína padaly do nedozírných hlubin. Viděl, jak v té díře mizí dvě děti, muž s kolem, možná i nějaká žena? Obchody se bortily – vybavil si, jak do jámy sklouzly všechny krámy na jedné straně ulice, a potom rozeklaný chřtán dosáhl až k němu. Vzpomněl si, jak se auto nahnulo, škublo sebou, jak klouzalo dolů.

Celé to vnímal jaksi zpomaleně, a přesto se všechno odehrálo neuvěřitelně rychle. Hladil dívku po hlavičce, snažil se ji ukonejšit, ujišťoval ji, že budou v pořádku, ale z toho, jak plakala po bratříčkovi, ho bodalo u srdce.

Pohlédl vzhůru do denního světla a doufal, že tam někoho zahlédne, že už někdo hledá přeživší. Přeživší? Ale čeho? Ta otázka mu explodovala v mysli. Zemětřesení? Nemožné. Zemětřesení Anglie zažila už dřív a drobné otřesy byly běžné, ale takhle rozsáhlá erupce? Stalo se něco neuvěřitelného. Byl to bláznivý svět, v němž došlo k naprosté šílenosti. Wiltshire postihlo zemětřesení! Při tom pomyšlení se hlasitě zasmál, čímž

holčičku vyděsil. Zvedla hlavu, ale on si její tvář něžně přitiskl zpátky k hrudi a konejšivě ji kolébal.

Co za tím stálo? Rozhodně nešlo o výbuch plynovodu, ten by takovou zkázu nezpůsobil. Jáma byla příliš hluboká, příliš dlouhá. Kdepak, nepochybně se ozvalo zemětřesení, sice ne tak vážné jako ta v jiných zemích, ale přesto ohromné, protože se odehrálo v Anglii! Proč? Dělalo snad nedaleké vojenské zařízení nějaké podzemní detonační testy? Během své diskrétní víkendové návštěvy nashromáždil důkazy o celkem zvláštních aktivitách, nicméně pochyboval, že mají něco společného s tímhle. Mohlo jít o řetězovou reakci v důsledku jednoho z pokusů, ale pravděpodobně to s nimi nesouviselo – armáda měla pro své testy koneckonců k dispozici rozlehlé pustiny v dalekých zemích pod britskou nadvládou. Anglie se k podobným experimentům nehodila. Nejspíš to byl jen nějaký šílený vrtoch přírody, podzemní exploze, k níž se zvolna schylovalo celá staletí, nejspíš dokonce i tisíciletí. A právě dnes k ní konečně došlo.

Pochybností se však nezbavil.

Právě v tu chvíli zaznamenal jakýsi pohyb u svých nohou. Nejdřív si myslel, že jsou na vině samotné otřesy, pak ale spatřil, že zdola cosi vzlíná. Vypadalo to jako mlha – stoupla vzhůru líným, vířivým pohybem a zdála se lehce nažloutlá, i když to kvůli šeru nemohl vědět jistě. Mlha se zjevně šířila podél celé trhliny a sahala mu až k hrudi, kde zahálila dívčinu hlavu. Holčička se rozkašlala, pak vzhledla a při pohledu na mlžný opar se rozvzlykala o to hlasitěji. Holman ji zvedl o něco výš, aby měla hlavu v úrovni jeho ramene. Potom mu mlha dovzlíkala k nosním dírkám. Zdála se lehce nakyslá, ten pach byl nepříjemný, ale ne dusivý. Klekl si a přemýšlel, co by to mohlo být. Plyn? Prasklý plynovod? O tom pochyboval. Plyn je obvykle bezbarvý a tahle látka působila tak nějak hmotněji. Vypadala víc jako – no, jako mlha. Byla jasně definovaná, měla nažloutlý odstín, nepatrný, ale zřetelný zápach. Nejspíš šlo o nějaké páry, které exploze vypustila

z podzemních hlubin, kde byly staletí uvězněné. A teď si konečně našly cestu na povrch.

Nyní se mlha vznášela i nad jeho hlavou, skoro nic přes ni neviděl. Vstal, dívku stále v náručí. Jakmile vykoukl nad vzlírající oblak, zaplavil ho šilený strach. Hrůza z vířící mlhy z nějakého důvodu předčila i dosavadní příšerné zážitky. Možná to bylo tím, že nyní čas ubíhal pomalu, zatímco všechno ostatní se seběhlo tak rychle, že nad tím ani nestihl dumat. Nažloutlá mlha mu připadala tak nějak zlejší, zlověstnější – nevěděl proč, ale naplnila ho jakýmsi neblahým tušením.

„Pomoc! Je tam nahoře někdo? Slyšíte mě?“ zavolal naléhavě. Do hlasu se mu ještě nevkradla panika, ale cítil, že je na spadnutí. Nedočkal se odpovědi. Třeba při okrajích jámy nebylo bezpečno. Třeba nahoře čekalo příliš mnoho zraněných.

„Teď mi musíš vylézt na záda, zlatíčko, a dát mi ruce kolem krku,“ pověděl dívence a zvedl jí bradu, aby jí mohl pohlédnout do obličeje. „Vyšplháme nahoru.“

„Já – já chci brášku,“ zafňukala. Už se Holmana nebála, stále mu však nedůvěřovala.

„Já vím, zlatíčko, já vím. Ale nahoře na tebe čekají maminka s tatínkem.“

Znovu propukla v pláč, schovala mu obličej na rameni. Husť mlžný závoj mu nyní dosahoval až k bradě. Vysadil si dívku na záda, sundal si opasek a svázal jí zápěstí k sobě těsně pod svým krkem, její nohy si obtočil kolem pasu. Potom se dal do lezení.

Lidé nahoře zaslechli, jak z obrovské díry, která pohltila vesnici, zaznívá volání o pomoc. Usoudili, že každý, kdo do jámy spadl, bude nevyhnutelně mrtvý, ale když teď uslyšeli něčí hlas, znovu v nich vyklíčila odvaha – konečně dostali šanci na tu tragédii nějak zareagovat. Policistu, jehož výbuch podle všeho připravil o děti, spustili přes okraj trhliny. Odmítal to vzdát. Prohledal sutiny i napůl zborcené, dost možná nebezpečné domy, avšak syna ani dceru v nich nenašel. Sotva zaslechli volání o pomoc,

už si kolem pasu uvazoval silný provaz, aby se dal spustit do díry a zapátral po možných přeživších.

Když se o pět minut později znovu objevil, v náručí držel malou dívku. Byla v bezvědomí. Položil ji na zem, svěřil ji do péče postaršího, nicméně schopného doktora, jedinkrát ji políbil, slzy, které mu přitom kanuly z očí, jí z kropily tvářičku, načež se vrhl zpátky k jámě a nechal se do ní znovu spustit. Tentokrát nahoru vytáhl muže. Ten byl od hlavy k patě pokrytý prachem a hlínou. Blekotal nesmysly, křičel, a kdyby ho nedrželi čtyři chlapi, utekl by zpátky a vrhl se do temných hlubin. Ten muž byl šílený.

Vesničané sledovali, jak se z díry line mlha. Nevalila se přes její okraje, ale stoupala přímo vzhůru v hustém stejnoměrném pilíři, jehož střed vydával jakousi slabou záři – anebo snad mlžným oparem prosvítalo ostré slunce? Pilíř stoupal do vzduchu, kde utvářel těžký žlutavý mrak. Připomínalo to výbuch vodíkové bomby. Mrak zakončující pilíř měl tvar hříbu, jen byl mnohem menší než po nukleární explozi. Lidé na něj však brzy zapomněli, když ho vítr odvál pryč – nerozptýlil ho, nicméně ho hnal přes oblohu jako obří, takřka hmatatelnou žlutobílou masu, dál a dál od zničené vesnice.

3

Reverend Martin Hurdle se s těžkým srdcem plahočil přes pole. Myslel na nedalekou vesnici, kterou postihla tak strašlivá pohroma, na onu klidnou malou vesničku, již to prapodivné zemětřesení prakticky smetlo z povrchu země. O katastrofě se už týden psalo ve všech novinách. Lidi šokovalo hlavně to, že k něčemu takovému došlo v Anglii, ne v nějaké daleké zemi, o níž v podstatě nikdo nikdy neslyšel. Zemětřesení se událo doslova u jejich prahu, týkalo se jich, nešlo jen o něco, co jim naservírovaly televizní zprávy nebo noviny, v kterýchžto případech je s oběťmi pohromy těžké doopravdy soucitit. Tohle se ale přihodilo jejich vlastním lidem. Pro obyvatele té nešťastné vesnice to byli sousedé, příbuzní, pro ostatní Brity krajaní. Právě v tom duchu hodlal reverend vést dnešní kázání: chtěl promluvit o tom, že skrz tuto tragickou událost jeho ovečky třeba zakusí nefalšovaný soucit s těžkým údělem jiných národů po celém světě, pro něž je neštěstí běžnou součástí života. Lidi až příliš zaměstnávají jejich vlastní, každodenní problémy: starosti s penězi, s prací, milostné

strasti, rozepře s rodinou, se sousedy, se samotným životem – všechno to jsou malicherné, drobné, osobní problémy, což jim ovšem dojde jedině tehdy, když se přihodí nějaká velká katastrofa.

Reverend věřil, že ona tragédie lidi přiměje, aby přestali být zahledění do sebe, aby se podívali, co se děje ve světě kolem nich, uvědomili si, jak bezvýznamné jejich sobecké problémy ve skutečnosti jsou. Kéž by se mu tak podařilo tuhle znepokojivou událost využít a své kongregaci ukázat, jak širošíř je život – že svět se netočí kolem jednotlivce, ale okolo nezměrně početného lidstva. Právě proto musí člověk pomáhat *všem* okolo sebe, musí jim pomáhat žít, přežít. Že k takové katastrofě došlo právě v jejich vesnici, jenom dokazuje, že podobná zkáza může udeřit kdekoliv a kdykoliv – nikdo, žádná komunita ani národ, není v absolutním bezpečí.

Zamýšlená slova mu vířila v mysli. Dovedl si živě představit, jak je své kongregaci to nedělní ráno předá, kdy přesně ztiší hlas téměř na pouhý šepot, aby svou řeč následně vystupňoval až k hlasitému srdceryvnému vyvrcholení. Duchovním byl už třicet let a moc dobře věděl, jakých jemných změn tónu je jeho hlas schopný a kdy je naopak nutné zahřímat, aby na farníky skutečně zapůsobil. Ve svých dvaapadesáti si nad lidskou povahou ještě tak úplně nezoufal. I v těch nejhorších hříšnicích se skrývalo dobro, i u těch nejoddanějších věřících by našel pokrytectví, jenže někdy –

Bezmocně pokrčil rameny. Svou časně ranní nedělní procházku přes pole si obvykle užíval, rázoval svižným tempem, v duchu si procházel mši, kterou si pro daný den naplánoval, ale teď na něj nejspíš stále doléhala tragédie způsobená výbuchem. Když se o ní doslechl, dojel do vesnice, aby místním zkusil pomoci, umírajícím poskytl poslední pomazání, utěšoval zraněné. S mrtvými a zraněnými se v takové míře předtím setkal jen během poslední války a měl za to, že už se s těmi hrůzami vyrovnal, jenže teď se v něm znovu probudily staré myšlenky, jizvy, které považoval za dávno zhojené, se otevřely.

Náhle prudce vzhlédl, protože si uvědomil, že vkráčet do mlžného oparu. Časné ranní mlhy dobře znal, ale tahle mu přišla jiná. Měla jakýsi žlutavý nádech, a když ho zahalila, byla povážlivě hustá. Taky zvláštně páchla. Propána, pomyslel si, radši se vrátím, ať se ještě neztratím. Nerad bych přišel pozdě na ranní bohoslužbu.

Vyrazil zpátky směrem, odkud přišel. Z nějakého důvodu znervózněl, když ho nohy ne a ne odnést z dosahu mlhy. Pomyslel si, že tohle není žádný tenký mlžný závoj. Tahle mlha byla hustá jako mléko. Pěkně divné, narazit na podobný úkaz za jasného letního rána. Když vyrážel, obloha byla bez mráčku. Tahle clona by se snadno vyrovnala proslulým mlhám starého Londýna. Vzhlédl a na obloze sotva rozeznal matné obrysy slunce. Přemýšlel, jestli jde správně.

„Propána,“ zamumlal si nahlas. „Já se ztratil!“ Co to bylo? Rozbušilo se mu srdce, když spatřil, jak se k němu blíží temná mlhavá silueta.

Byla velká, ne tak vysoká jako on, zato pořádně rozložitá. A nevydala ani hlásku.

Jako by k němu plachtila vzduchem, a čím byla blíž, tím větší se zdála. A potom – proboha! Objevila se další. Vzápětí se k ní připojila třetí a zjevně s ní splynula; společně utvořily jednu ohromnou siluetu, která plula blíž a blíž, až ho skoro zaplavila. Ta věc, ať už to bylo cokoli, o něm věděla! Couval od ní, bezhlesně otvíral a zase zavíral ústa jako leklá ryba. Pak o něco zrychlil, sice neudělal čelem vzad, ale dál couval, protože se bál z neustále narůstajících, čnicích siluet spustit oči.

Vtom zády narazil do čehosi pevného. Prudce se otočil, samým leknutím padl na kolena. Nad ním se za výhrůžného mlčení vznášel další obrys.

A potom se reverend rozesmál. Po tvářích mu stékaly slzy úlevy, samým pobavením hystericky bušil pěstmi do země.

Vkrácel mezi stádo krav. Rozchechtal se ještě hlasitěji, občas se zakuckal, když do plic bezděky nasál hluboké doušky kalného vzduchu. Krávy ho mezitím sledovaly s tupou

bezduchostí, reagovaly na něj pouze občasným, neklidným zabučením.

Trvalo mu celých pět minut, než se konečně vzpamatoval a plísnil se za svou pošetilost. Nechat se vyděsit stádem strachen! Jejich majitel, starý George Ross, pukne smíchy, až mu o tom reverend poví. Žádný div, že krávy zdánlivě poletovaly nad zemí. Mlha byla tak hustá, že jim neviděl nohy!

Ano, dnes sám dostal cennou lekci. Neznámo je vždycky o dost děsivější než realita.

Trvalo dalších dvacet minut, než se z mlhy konečně vymotal.

Muž se krčil v křoví, když po jeho levici náhle zašustilo listí. Byl to člověk, anebo zvíře? Tom Abbot musel být opatrný. Kdyby ho chytili, jak znovu pytláci na plukovníkově pozemku, se zlou by se potázel. Plukovník Meredith ho naposledy dopadl přímo při činu a „důkladně mu vyprášil kožich“, jak se ostatně moc rád vychloubal v místní hospodě. Potom ho varoval, že jestli ho ještě někdy lapne, „bez pardonu ho odvede na policejní stanici“. Bez pardonu! Staroch plukovník a ta jeho nóbl angličtina. Tom si pomyslel, že Meredithovi už do spárů rozhodně nikdy nepadne. Naposledy v nich skončil jedině proto, že se zdržel příliš dlouho – před svítáním totiž neulovil skoro nic. Plukovník ho zmerčil, jak se schovává v křoví, připlížil se k němu a pak ho tlustou vycházkovou holí důkladně zmydlil po hlavě a ramenou. Následně Toma, který byl příliš zaskočený a rozbolavělý na to, aby se bránil, drapl za límec jako nějakou pakáž a bez skrupulí ho vyhodil z panství, přičemž ho varoval, že pokud ještě někdy páchne na jeho pozemek, předá ho policii a „znovu mu pořádně zmaluje hřbet“.

No, plukovníku Meredithu, starýho Toma už znovu nedostaneš, zopakoval si sám pro sebe. Na takový jako ty jsem moc mazanej – na panáky s nóbl barákem, nóbl autama a nóbl kumpánama. Povedlo se mi chytit pěknoučkýho bažanta, a než se odsud zdekují, chytinu dalšího. Pořád je moc brzo na to, abys

byl z postele, mám ještě dobrou hodinu, než konečně vstaneš. Tři měsíce jsem se držel zpátky, aby sis myslel, žeš mě zastrašil, ale kdepak – starej Tom se tak snadno nevzdává. Za tohohle bažanta dostanu pěknou sumičku, o tom žádná.

Pytlák, jenž plukovníka v duchu nepřestával proklínat, se znovu vyplížil z křoví a mžoural do keřů před sebou. Ztuhl. Ano, něco tam bylo a o člověka nešlo. Nehnul ani brvou, nemínil to stvoření vyplašit, naopak chtěl, aby si dalo načas, ale nakonec z křoví vylezlo, ať to bylo cokoliv. Vsadím se, že je to další bažant, řekl si Tom. Lesy se jimi jenom hemžily a všichni patřili tomu zatracenému Meredithovi. Každopádně byl trpělivý. Hodlal počkat, dokud se ta věc neukáže. Prakticky bez hnutí vydržel běžně čekat skoro hodinu. V klidu, ty můj krasavče, nespěchej. Tom počká.

Dřepěl tam skrčený celých deset minut, než si uvědomil, že se mu kolem nohou obtáčí žlutavé mlžné úponky. Kristova noho, to jsem tak potřeboval, zaklel tiše. Ohlédl se a s překvapením zjistil, že těsně za ním se rozpíná hustá mlžná clona. To bylo divné, na mlhu tu ještě nikdy nenarazil. Tak či onak se rozhodl, že chvílku počká a podívá se, jestli se to stvoření v křoví neukáže, než mlha příliš zhoustne.

Za chvíli už ho obklopovala ze všech stran. Tom klel jako pohan, bylo mu jasné, že pokud se ten pták nebo zvíře brzy nepohne, ani ho nezahlédne. Nic se však nestalo a hustá clona se plížila pořád dál, až nakonec neviděl už ani keř. Teprve tehdy uslyšel zašustění a zvuk nějakého stvoření prchajícího pryč. Tentokrát zaklel nahlas, postavil se a vztekle kopl do země.

No nic, jeden bažant je lepší než nic. Obrátil se a zašel hlouběji do mlhy. Nevadila mu, zdejší oblast dobře znal a cestu zpátky by našel i se zavázanýma očima.

Reverend Martin Hurdle se připravoval na nedělní bohoslužbu. Když si natahoval sutanu, bezděky se usmál při vzpomínce na to, jak ho dříve toho rána při bloudění v mlze zahltila

panika. Časná ranní procházka, která běžně patřila k radostným okamžikům jeho týdne, se téměř proměnila v noční můru. Nedokázal si vysvětlit, proč se mu tak zlepšila nálada, když se znovu ocitl na slunci, nechápal tu úlevu, to blaho nad tím, že ho ten zlověstný mrak konečně propustil. Ještě ho trochu bolela hlava, ale jinak tu nepříjemnost nechal za sebou a nepochyboval, že se jí sám ještě zasměje, až o ní bude vyprávět přátelům.

Kostel byl dnes celkem plný. Hojné účasti napomohl i krásný den, avšak jejím hlavním důvodem byla tragédie, k níž došlo v sousední vesnici. Reverend stál u kostelních dveří a vítal své farníky, s některými krátce pohovořil, na jiné se usmál nebo jim pokývl. Když nastal čas zahájit bohoslužbu, bočními dveřmi vstoupil do sakristie a společně se svými ministranty, které neustále popoháněl, rázně vešel do prostor kostela.

Bohoslužba začala jako obvykle – pro některé byla příjemná, pro jiné nudná, ale dnes, kvůli nedávné tragédii, měla pro většinu přítomných zvláštní význam. Několika lidem v prvních řadách neušlo, že si vikář čas od času zalétne rukou k čelu, jako by byl unavený nebo ho bolela hlava, jinak však kázání probíhalo poměrně hladce.

Farníci seděli a napjatě sledovali, jak stoupá po schodech na kazatelnu, toužili, aby jim svými slovy ulevil od smutku. Shlédl na jejich zdvižené tváře plné očekávání, podíval se do očí, jimiž na něm ulpívali, zatímco dychtivě čekali, až se dá konečně do řeči.

A potom si reverend Martin Hurdle, který u svatého Augustina sloužil už celých osmnáct let, zničehonic vykasal sutanu, rozepnul si kalhoty, vytáhl penis a svou kongregaci pomohl.

„Kam se ty nebohý kravky jenom poděly?“ zamumlal si George Ross sám pro sebe a neobyčejně zvrásněnou, větrem ošlehanou tvář mu ještě víc zkrabatilo zamračení. „Vsadím se, že zase proklouzly tou mezerou.“

Farmář byl zvyklý na to, že se jeho zvířata někdy prodrala živým plotem z keřů a stromů, které obklopovaly jejich pastvinu, a zatoulala se na vedlejší louku. Pachtil se po svahu směrem k místu, jímž krávy s největší pravděpodobností utekly. „Jako bych neměl dost práce i bez toho, abych ty hlupačky celý ráno naháněl. Však já jim to spočítám!“ zaklel rozhněvaně.

Došel k mezeře v plotě a protáhl se skrz. „Tak kde jste?“ Stál tam a rozhlížel se kolem. Vtom mu doslova spadla brada, když na opačné straně svého pole zahlédl hustou mlhu. „Ať mě vezme rohatej! Toho jsem si prve nevšiml.“ Zmateně se drbal na bradě zarostlé strništěm.

Vyrazil směrem k zakalenému mraku a zakřenil se od ucha k uchu, když viděl, jak se z něj vynořují jeho krávy. „Co jinýho od vás čekat!“ houkl na ně. „Jasně, že jste se v tom mlíku ztratily. Krávy pitomý!“

Zvláštní, že se tu objevila tak hustá mlha, pomyslel si zadumaně. Nebyl to žádný tenký opar. Za to může to zatracený znečištění. „Tak poběžte, krasavice moje!“ zavolal na zvířata, která k němu ztěžka kráčela. Všiml si, jak mlha odplouvá na vedlejší pole. Bylo divné, že rozeznával její okraje, jako by šlo o jakýsi hmatatelný kouřový kvádr plující krajinou, a vůbec ne o běžnou našedlou mlžnou přikrývku rozpínající se do všech stran.

Krávy teď byly u něj, vůdkyně stáda ho minuly.

„Tak hybaj, do stájí!“ zaburácel na ně a jednu tvrdě plácl po zadku, když šla kolem.

Zastavila se a obrátila k němu hlavu. „Hni se,“ zabručel farmář a pleskl ji znovu. Kráva tam stála a mlčky ho pozorovala.

George jí zanađával o něco hlasitěji, načež se otočil, aby se podíval, jak je na tom zbytek stáda. Všechna zvířata se zastavila, byla otočená čelem k němu a pozorovala ho.

„Co to má bejt?“ Z nějakého nevysvětlitelného důvodu začínal být nervózní. V jeho stádě panovalo napětí, jemuž nerozuměl. „Hněte se. Šupejte domů!“ Máchal na ně rukama, snažil se je vyplašit, aby se daly do pohybu. Ony ho však jenom pozorovaly.

A potom se k němu začaly srocovat.

Uvědomil si, že ho obklopují ze všech stran a kruh se kolem něj stahuje čím dál těsněji. Co to má znamenat? Nerozuměl výhružnému vzezření, jež ta hloupá, mírná zvířata zčistajasna přijala. Zezadu ucítil náraz. Obrátil se a vyjel po krávě, kterou předtím pleskl. „Zpátky!“ vykřikl. Logika mu říkala, že vzrůstající strach, který pociťuje, je absurdní.

Zaslechl dunění kopyt a znovu ucítil, jak do něj ze zadu něco narazilo, tentokrát mnohem silněji. Spadl na zem.

„Zpátky! Táhněte!“ Byl na všech čtyřech, snažil se vyhrabat na nohy, ale kdykoliv se zvedl, některé ze zvířat ho znovu srazilo na zem. Jedna kráva se zničehonic otočila, vykopla zadníma nohama a zasáhla ho do žeber. Zavyl mučivou bolestí a sletěl do bláta.

Když inkasoval další kopnutí a pak další, rozječel se na celé kolo. Krávy se zjevně střídaly – jedna se vždycky rozběhla kupředu a zasadila mu ránu. Příští kopanec ho zasáhl přímo do obličeje, zlomil mu nos a na chvíli ho oslepil. Když se mu zrak znovu vrátil, měl pocit, jako by se probudil do noční můry.

Krávy divoce pobíhaly kolem, třeštily oči, div jim nevypadly z důlků, z hub se jim valila pěna a slizké sliny. Dupaly po něm. Pokud vstal, drtily ho svými těly. Skloněnými hlavami ho srážely na kolena. Začaly ho hryzat, jakmile zvedl paže, aby se bránil, ukously mu prsty. Mužovo zavřeštění skončilo bublavým, dusivým zvukem, jak mu další kopnutí zlomilo čelist a jemu do krku natekla krev.

Když konečně zpola v bezvědomí zůstal ležet na rozbahněné trávě, shlukly se k sobě a kopyty drtily jeho dobité tělo, dokud z něj nevypřchal život.

Pytlák schovaný v lesním podrostu hleděl na dům před sebou. Vyšel z mlhy, ale místo aby se vrátil do své polorozpadlé chatrče na okraji vesnice, došel po hlavní silnici k bráně od plukovníkova rozlehlého venkovského panství. Plíží se po dlouhé klikaté

příjezdové cestě, schovával se v křoviscích, čekal a mžoural na dům skrz listoví. Po chvíli podivně skelnýma očima zatěkal zleva doprava. Vstal a kradl se k zadní části domu. Věděl, kam má jít, protože před pár lety občas vypomáhal plukovníkovu vrchnímu zahradníkovi. To proto zdejší pozemky tak dobře znal, věděl, kde je nejlepší pytláčit i kde se nejlépe ukrýt. Došel k malé dřevěné kůlně na samém konci dlouhé zahrady. Strčil do dveří, které se otevřely. Nyní zíral přímo před sebe, už si nedělal starosti s tím, jestli nepůsobí hluk, pohyboval se nepokrytě, účelně. Natáhl se pro sekeru, která věkem zrezivěla, ale čepel měla stále ostrou. Když se obracel k odchodu, očima ulpěl na krabici s dlouhými hřeby používanými při stavbě plostů. Hrst jich nabral a strčil si je do kapsy.

Znovu prošel zahradou, aniž se obtěžoval se skrýváním, a zamířil přímo k domu. Když dorazil k zadním dveřím, kucharka je zrovna otvírala, aby vyvětrala v kuchyni. Právě plukovníkovi a jeho manželce uvařila snídani a předala ji služce, která ji nesla do patra. Hodlala si vychutnat šálek ranního čaje, než začne s přípravou oběda. Čekali spoustu hostů, takže měla práce jako na kostele.

Ani nestačila vykřiknout a zasáhla ji sekyra. Na vteřinu zachytila oči šílence, začal v ní klíčit strach, který se však nikdy nerozbujel, protože v příštím okamžiku byla mrtvá.

Tom Abbot vešel do kuchyně a vystoupal po schodech do haly. V domě nikdy předtím nebyl a do jídelny ho navedl jedině zvuk hlasů. Otevřel první dveře, které se namanuly, a zastavil se teprve uprostřed rozlehlého obývacího pokoje, jenž byl větší než celé přízemí jeho malinkého domku. Stál tam a zíral před sebe.

Někdo prošel kolem otevřených dveří. Při zvuku kroků se otočil a vrátil se zpátky, odkud přišel. Znovu zaslechl ony hlasy a došel k dalším dveřím.

Služka za tichého broukání scházela po schodech do kuchyně, tác s napůl snědeným gremem a kůrkami od toastu držela zvednutý tak, aby viděla na stupně pod sebou.

„Postavte na čaj, paní Peabodyová,“ zavolala, když se blížila ke dveřím, „vychutnáme si pořádný šálek, než do sebe panstvo naláduje vajíčka se slaninou.“

Jakmile zjistila, že je kuchyň prázdná, zvědavě se rozhlédla kolem. Z konvice už vesele stoupala pára. Odložila tác a došla vypnout plynový sporák. Dveře do zahrady zely dokořán, takže usoudila, že si kuchařka skočila ven na čerstvý vzduch nebo šla vyhodit zbytky. Služebná obešla velký stůl ve středu místnosti a zamířila ke dveřím, aby na ni zavolala. Když zahlédla tělo ležící těsně za dveřmi s lebkou rozpolcenou až ke kořeni nosu, zpoza rtů se jí vydral výkřik. Než omdlela, hlavou jí problesklo, že je to kuchařka, kterou poznala jedině díky postavě a oblečení – nebožka měla obličej zbrocený krví a tvář natolik strnulou děsem, že se sama sobě vůbec nepodobala. Zatímco se služka hroutila k zemi, její mozek stihl zaznamenat další výkřik, který přicházel shora a prořízl okolní ticho.

Když znovu nabyla vědomí, nedokázala si hned vybavit, co se vlastně stalo. Potom si náhle vzpomněla a strnula. Vedle sebe viděla mrtvolu, skoro se jí dotýkala chodidlem. Roztřešeně se od ní odsunula, zkusila zavolat o pomoc, ale hlasivky měla ochromené hrůzou. Nějak se jí podařilo vyhrabat se na nohy a dovrávorat ke schodům. Za zoufalého vzlykání se drápala nahoru, protože v kuchyni nehodlala zůstat už ani vteřinu. Konečně se ocitla v hale a rozběhla se ke dveřím do jídelny. Lapala po dechu, snažila se zavolat o pomoc.

Klopýtla dovnitř otevřenými dveřmi a prudce se zastavila, protože se jí naskytl strašlivý pohled.

Její paní ležela na podlaze v kaluži vlastní krve, ruce a nohy rozhozené, hlavu až na pár šlach, které ji stále pojily ke krku, skoro odseknutou od těla. Hlava spočívala vedle ženina levého ramene a šklebila se na služku ve dveřích. Plukovník byl roztažený na obrovském jídelním stole, z dlaní a kotníků mu trčely dlouhé hřeby, jimiž byl přibitý k dřevěné desce. Nad ním stál muž a v ruce svíral sekeru, z níž odkapávala krev.